

Hunya András (1913-2003)

Endrődön a Selyem utcában született 1913. július 24-én. Hunya András és Kovács Eszter negyedik gyermekeként, Ilona, Béla és László után.

Óvodába járni a gyereket abban az időben még nem volt szokásos dolog, így édesanyja taníttatta. („a legkisebb a legkedvesebb”) Minden iránt érdeklődő kisgyerek volt, így idősebb testvéreitől is sok mindent ellesett, azok iskolai tanulmányaiból. Iskolába kerülve rövidesen az iskola büszkesége lett. Mozgékony, mindenütt tevékenykedő, szorgalmas diákként a tanító úr „jobb keze” lett. Elemi iskoláit befejezve Szarvasra került gimnáziumba. Ebben az időben már volt Endrődön „foci csapat”, amelynek háttvéd játékosa lett. „Muzsa” bácsi helyét vette át. Sport fejlődését nagyban segítette Simon István, aki 1937-ben került Endrődre, a sport kapcsolatból igaz, hű barátság szövődött. Érettségi után szülőfalujában maradt, a Kereskedelmi Rt-ben, rövidesen mint főkönyvelő dolgozott. Nagybátyja, Kovács Dániel mellett hamarosan a cég második embere lett, de a sportot sem hagyta abba. Katonai szolgálatát karpaszományosi minőségben zászlósként fejezte be. A II. világháború idején be kellett vonulnia, addigra már menyasszonya volt Varjú Jozefa, (Jozika), akinek szüleié volt a szikvízgyár (szódagyár). 1942-ben hosszabb szabadságra haza jöhetett, ekkor megkötötték az életre kötött házasságukat. Sajnos az ifjú férjnek hamarosan vissza kellett menni a frontra. Embert próbáló idők voltak ezek az évek. Sajnos hadifogságba esett, majd kórházba került. Négy évet volt távol. Hazaérkezésekor nagy szeretettel várta a kicsi lánya, a kis Jozika, és hű felesége. Gyógyulása, szervezete megerősödése után újra munkába állt, régi munkahelyén. Rövidesen megszületett második gyermekük, Bandika.

A boldog, kiegyensúlyozott családi életükbe ismét „beleszólt” a történelem. A céget, ahol dolgozott államosították, Endrődön nem kaphatott munkát, így Szeghalomra járt dolgozni, „ingázó” lett. Feleségének is munkát kellett volna vállalni. Mint óvónő, Endrődön sajnos nem sikerült, hisz „osztályidegen-nek” minősítették, ezért ő is vidéken volt kénytelen elhelyezkedni. A nagymamára maradt a két gyermek, aki a kis szikvízüzem működtetése mellett nevelte unokáit. Ezt a kis üzemet is rövidesen államosították, a nagymama megbetegedett, így a feleségnek mindenképpen haza kellett jönni, ápolni anyósát, aki hamarosan sajnos meghalt. Sajnos az ötvenes évek kíméletlen, embertelen politikája ember és tárgyi „áldozatait”.

A családi házat is államosították, orvosi lakásnak szánta a hatóság, amit nagy utánajárással lehetett csak megváltoztatni. Régi, jó cigány származású ismerősei ajánlottak fejük felé fedelmet. Az 56-os forradalom eseményeit sem nézte „kívülről”. A 60-as években a saját házukban maradhettek, mint bérlők, és ez sajnos így is maradt a rendszerváltás után is. Időskori egyik nagy bánata volt, hogy a saját házában

„bérleti díjat” kellett fizetnie. A Szabó Szövetkezet könyvelője lett, innen ment nyugdíjba. Öregkoruk nyugalmát felesége gyógyíthatatlan betegsége zavarta meg. Felesége halála után még egy kis ideig egyedül élt a családi házban (mint bérlő!) majd az Őszikék Nyugdíjsházájában lelt otthonra. Nyugodt, kiegyensúlyozott éveket töltött ott, sokat olvasott, a régi időkön gondolkodott. Szerette az állatokat és a madarakat. Elhanyagolt, kivert kutyákat és a madarakat rendszeresen etette. Tavasztól őszig nagy sétákat tett, egészen a hídig is elgyalogolt, nyáron a kora reggeli órákban már szívesen gyönyörködött az otthon parkjában illatozó rózsákban. Gyermekai távol élnek. Nem volt beteges, mégsem érte készületlenül a halál. Álmából február 20-án nem ébredt fel. 89 évesen távozott az élők sorából.

A Szarvasvégi temetőben, felesége mellett alussza örök álmát, nyugodjon békében. Akik ismerték, szerették, emlékét megőrzik.